

det, hvis man ikke ved at indføre fremmed Arbejdskraft kunde faa det Arbejde, der fordres udført paa Landet, udført paa en tilfredsstillende Maade. Under disse Forhold gælder det derfor om, at den fremmede Arbejdskraft, som kommer herind, kan føle sig tilfreds, saa at den stadig kan vende tilbage hertil, og det er netop dette Forhold, denne Lov skulde søge at skabe. Det kan ikke nægtes, at særlig vi, som have haft Lejlighed til at se disse udenlandske Arbejdere beskæftigede i større eller mindre Udstrækning, have lagt Mærke til, at de paa enkelte Steder ere blevne udnyttede paa en Maade, som ikke kan bifaldes af humane Arbejdsgivere. Det har været til Skade, ikke alene for Arbejderne, men ogsaa for de humane Arbejdsgivere, som gerne have villet tilfredsstille alle rimelige Krav overfor den udenlandske Arbejdskraft, og det er særlig som en Følge af Krav fra disse Arbejdsgiveres Side, særlig i de sukkerroedyrkende Egne, at dette Lovforslag er fremkommet. Vi have ogsaa set af de Bilag, som ledsagede det oprindelige Forslag i Folketinget, at Landbrugsorganisationerne have billigt og anbefalet dette Lovforslag. Jeg synes, at det i den Skikkelse, hvori det er kommet herop til Landstinget, vil kunne være tilfredsstillende. Den ærede foregaaende Taler fandt, at der var enkelte Punkter at rette, og jeg skal for min Part heller ikke modsætte mig, at Lovforslaget gøres til Genstand for Behandling i et Udvalg, naar blot denne Behandling maa ske hurtigt. Det kan godt være, at der er enkelte Bestemmelser, som kunne omformes, saaledes at de blive mere praktiske. Men, som sagt, hvad det gælder om, er, at vi faa Lovforslaget gennemført uden særlig store reelle Forandringer og saa hurtigt, at det kan blive til Lov endnu i denne Rigsdagssamling. Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget.

Tesdorff: Det foreliggende Lovforslag vil, hvis det vedtages, medføre en Reform, som længe har været imødeset og tiltrængt navnlig i de Egne, hvor den fremmede Arbejdskraft i særlig Grad benyttes, de sukkerroedyrkende Egne. Helt kan jeg ikke dele det Syn, den ærede første Taler havde paa Lovforslaget, hvad selve Arbejdsgiverne angaar, idet han betegnede disse som satte i en Art anden Klasse. Det forekommer mig absolut at være et alt for stærkt Udtryk. Da det er en Lov, som skal betrygge den fremmede Arbejdskraft

overfor Misbrug, er det særlig til Gavn for Arbejderne, Loven gives, og at der derfor træffes Bestemmelser overfor Arbejdsgiverne, er rimeligt, og jeg finder ingenlunde, at Lovforslaget er gaaet dem i nogen næneværdig Grad for nær.

Selve Lovforslaget, som det nu foreligger med Ordning af de mange specielle Spørgsmaal, Kontraktforholdet, Boligforholdene, Indenrigsministerens Ret til at forlange Forsikring overfor Sygdomstilfælde osv., er overmaade godt. Dog er der et enkelt Punkt i § 4, 2det Stykke, som jeg skal tillade mig at paatale. Der staar der, at Kontrakten skal underskrives af selve Arbejdsgiveren. I det oprindelige Forslag stod der, at den skal underskrives af Arbejdsgiveren eller dennes befuldmægtigede. Nu kan man tænke sig, at Arbejdsgiveren om Foraaret, naar Arbejderne komme, er bortrejst en 14 Dages Tid, saaledes at han ikke er i Stand til personlig at underskrive. Han ifalder da ifølge § 16 en Bøde paa fra 5 til 100 Kr. Dette er ikke korrekt og staar ogsaa noget i Modstrid med § 17, hvor der staar: „I Tilfælde af, at en Arbejdsgiver lader Driften af den paagældende Virksomhed varetage af en Bestyrer eller anden Stedfortræder, er denne ansvarlig for Overholdelsen af Forskrifterne i nærværende Lovs Paragraffer“, deriblandt § 4, hvor det udtrykkelig staar, at det skal være selve Arbejdsgiveren, der skal underskrive. Efter § 17 er altsaa hans befuldmægtigede, Aufseher eller Forvalter, ansvarlig for, at dette sker. Det er en lapsus eller Forkerthed, som jeg mener bør rettes.

Dernæst forekommer det mig ogsaa, at Politimesteren har en hel Del Myndighed paa Omraader, hvor han mere passende og praktisk kunde erstattes af de katolske Præster. I Tvistspørgsmaal, ved Tilsyn med Kaserner og i den Slags Spørgsmaal kan den katolske Præst meget lettere være Mellemlæddet mellem Arbejdsgiveren og de fremmede Arbejdere, ikke alene fordi han er Sproget mægtig, men ogsaa fordi han er ganske anderledes indlevet med Polakkerne, forstaar deres Tankesæt og hele Sjæleliv meget bedre end en Politimester. Imidlertid indrømmer jeg, som den ærede første Taler gjorde opmærksom paa, at i de Egne, hvor de fremmede Arbejdere optræde ret spredt, er det ikke saa let at faa fat i de katolske Præster som nede i vor Egn, hvor vi have meget lettere Adgang til i Tilfælde, hvor der er Uoverensstemmelse mellem de forskellige Parter, at faa fat i en katolsk Præst, end